

Ovidiu Petcu

(poem epic)

2019

Poza autorului a fost realizată în Elveția, în februarie 2017, în fața vilei în care, cu două sute de ani în urmă, s-a „născut” Frankenstein.

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETCU, OVIDIU**

Ecuăția Faust / Ovidiu Petcu. - București : Berg, 2019
ISBN 978-606-9036-08-2

821.135.1

ISBN: 978-606-9036-08-2
www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

CUPRINS

Cuvântul autorului la editia a II-a / 7

Cuvântul autorului la editia I / 9

Mulțumiri / 11

Ecuăția Faust / 13

Postfață la ediția întâi (revăzută și adăugită) / 97

Într-un septembrie senin
s-au fost pornit un vânt hain
cum nu fusese pe Pământ:

un vuiet se 'năltase-n zare,
din arcul muntilor curgând nori negri în căușul văii
peste cătunul Börn în care o mamă se stingea născând.

Furtuna-și întrecea măsura și satu-ntreg îl da de-a dura:
olane-n stol, fânare, garduri și feluri de-alte lucruri, iată,
se răsuceau ca niciodată prin aer de-al stihiei sârg.

Veac optșprezece da în pârg, dar nu credeai că va veni
din nou, din cer de tuci, lumină.
Fusese cald și zi senină!

Dar plânsul pruncului slei, parcă,
a vijeliei spină
și vântul rău se potoli.

Așa se-ntâmplă când și când – minune zici că e. Prelatul,
bărbat voinic și dârz, ieșise-n prag săpere satul
cu crucea-n mâna și rugând pe Domnul oamenii să ajute.

Dădu țărâna s-o sărute, dar auzi pruncul plângând
și vântul, ca oprit cu mâna, stingându-se-ntr-o răsuflare,
lăsând și garduri, și fânare, și ce mai luase-n sus bătând!

„E semn ceresc”, șopti Prelatul, spre poartă-n pași iuțiți
mergând.

Apusul cobora-nserarea. La Hans acas', la capul moartei, bunul Prelat se-nchina soartei: „Dormi liniștită, Ingebord. Nu suntem duși, nici pruncul mort.

Vrednic flăcău tu ai născut. Știm toți ce trebuie făcut.
De Hans n-ai grijă, că nu-i tont.
Dormi liniștită, Ingebord.”

Când Hans – venit de la pădure
cu carul greu de lemn plin – își văzu soața, vru să urle,
dar strânse-n pumn durerea toată și urletul ieși suspin.

Prelatul îl privi adânc: „Ce-ai fi făcut? Ai fi putut
alege între prunc și mamă?!
Domnul ți-a luat asta din seamă! Nu știm nimic din legea Lui!

Ai pruncul, Hans!, nu gândi șui! De tine-atârnă cum va fi!
Dar Hans ținea de-a soaței poală
cu ochii în fereastra goală.

Un țipăt scoase pruncul său și-un ochi de geam plesni.

&

Ce-i vremea? Zilele s-au scurs și pruncul Wolfgang, micul Wolf
cu părul blond ca boranicul, crescă isteț și sprintenel,
și băgăcios în toate cele, și Hans era mândru de el.

Dar gândul strâmb nu se da dus: din când în când, la sărbători,
durerea veche-i umbrea firea și-n luciu de ferești căta
să-și vadă iar venind iubirea

din noapte-n casă răsărind – la unii boala-i despărțirea:
Hans vedea roșu doar gândind cum pruncul său,
nevinovatul, furase duhul de la mamă.

Doar glasul ei oprea păcatul să treacă de a mintii vamă
în faptă crudă izbucnind, doar glasul ei:
cinci ani s-au scurs,

dar Hans parcă și-acum l-aude prin ceața săngelui în clopot
ce-n tâmpale-i bubuie zvâcnind. Cuțitul cade pe podele
în clinchet de metal sărind,

copilul se trezște, râde și îl imită: „Tin-di-dind！”, apoi:
„De nu-l ții mai cu ură, Pământul face «hat!» și-l fură
cum Newton bine a probat!”

„N-nu, zău?” „Așa spune Prelatul！”, și ea: „I-auzi? Va fi-nvățat!
Revino-ți, Hans!, nu e copilul
de a mea moarte vinovat!

Ia-l, Hans, în brațe când i-e frig și ia-l în brațe când i-e teamă.
Învăță-l cugetul curat, să știe-a da și-a cere seamă,
învăță-l să fie bărbat.”

Hans îl iubea luptând c-un demon ce nu se da nicicum plecat.

&

Și micul Wolfgang tot crescă: vioi și neastâmpărat,
și curios peste măsură,
dar numai bun de-nvățătură,

ășa l-a lăudat Prelatul
duminică la sfânta slujbă
de față cu întregul sat!

Anul trecea și venea altul. Hans privea cerul încruntat.
Fusese ger o săptămână și iazul, bocnă înghețat,
era acum zgârcit la pește cum nu fusese niciodată.

Nori cenușii umpleau înaltul. Fulgi mari și deși veniră moi,
grăbind a înserării umbră. Uitat, ai zice, de nevoi,
sub cergi de nea dormea tot satul.

Gonind o nălucire sumbră, Hans își mută al său priveghii
spre micul Wolf: scâncind în somn,
strângea în brațe perna mare

ca-n spaimă să n-o ia la vale prea lesne
după greu urcuse. Nici Hanei, care-l alăptase,
nu-i dase-ășa îmbrățișare!

În zori se stinse-orice ninsoare. Goneau prin aer jucăuș
sticliri de ger. Soare cu dinți
împrăștie din cer toți norii

iar dealul
dinspre Iazul Morii
chemă copiii la săniuș.

Mai spre amiază, Hans nu știa
cum de-i veni gândul să-și vadă (gând iute!)
fiu' la zăpadă. Să-l mai aștepte nu putu:

un chiot era valea-ntreagă!

&

Era un chiot valea toată, dar în urechi Hans nu avu
decât, lung, țipătul lui Wolf
și troșnetul de gheăță spartă.

„Copil nerod!!!”, urlă turbat,
și azvârlindu-și haină, gheată,
sări în copca cea surpată să-l scoată viu și nestricat.

Apa-i vuia rece-n urechi și Hans întrezări copilul
din negru-adânc spre el țâșnind
ca vidra, iute ocolindu-l

și spre afară tăindu-i calea
c-un rânjet rău pe chip
și-n pără-i văzu *ceva mărunt sclipind.*

Buimac, Hans vru să îl împingă
prin copcă-n sus, la aer larg,
iute apoi și el să iasă din apa grea de frig,

dar țâncul, sub gura copcii răschirat,
rânjea proptind a gheții margini
și mâna-n plete-i încleștase parcă chitit pe înecat!

De groaza morții sufocat, Hans dete iute-n jos a-l trage
de colțul hainei, da-n smucire
scăpă postavul din strânsoare stârnind un iures însputat

cu chipul viu al drăgei moarte grăind: „Nu-i pruncul vinovat!
Ia-l, Hans, în brațe când i-e frig
și ia-l în brațe când i-e teamă.

Învață-l cugetul curat,
să știe-a da și-a cere seamă,
învață-l să fie bărbat.”

La vorbele iubitei soațe,
în Hans lumini prinseră cheag,
puterile stingându-i dulce.

Apa-l cuprinse cald, cu drag.

&

Târziu veni și primăvara. Prelatul slujbele-și ținea
de multe ori sub ceru-albastru: „Priviți-l! E menirea sa
de Domnul să ne-aducă-aminte!”

Pătruns de aşa vorbe sfinte,
orice sătean
dreptate-i da.

Părea născut a doua oară Hans, și-n cuget împăcat. „Băiete,
Domnul te-a iertat!”, zicea Prelatul c-un suspin, „De n-ar fi fost
bătos feciorul...”, și Hans zâmbea spunând: „Amin!”

S-a înțeles c-au fost vedenii mai toate ce trăise-atunci
când sub cea copcă,-n apa iernii,
Wolf parcă morții-l tot da-n brânci.

Atent, Prelatul întrebăse
pe toți cei ce de față-au fost
și-a deslușit ce se-ntâmplase:

că Wolfgang, fire zvăpăiată, cu sania bătută-n fier,
dăduse-n copca astupată de nea și de al nopții ger
surpând-o și scăpând sub gheăță.

Că Hans, orbit de-a spaimei ceață,
sărind în ea, făcuse valul
care-mpinsese afară strengarul ce-n păru-i mâna și-a-nkleștat.

„Nici când v-au scos nu te-a lăsat!
Din mâna-i pleata să-ți sloboadă n-au izbutit cu truda toată,
așa că au tăiat șuvița... și-n glumă-au împletit-o-n coadă!”

Acasă,-n ceas de tihňă, când
punea atent acea codiță
lângă a dragei lui cosiță,

Hans trăia-n umbra unui gând:
precum a fost durat Pământul
și s-a dat omului ființă,

minuni se-ntâmplă, când și când.

&

„Minuni? Ce prost! Asta-i știință!”, se zburlea micul Wolf ades.
Acum, pe masă, foi ciudate lui Hans a le citi-i dau ghes.
Topuri de foi îngălbenite, cu slove și scheme-ncâlcite,